

Fizetőképes kereslet

BUDAPESTI KILAKOLTATÁSOK 2.

A Budapesten foganatosított kilakoltatások áldozatai legtöbbször most is az önkényes lakásfoglalók. Az alábbi eset még alighanem kuriózum, ám meglehet, hogy a közeljövőben nem is lesz olyan ritka. A tulajdoni átalakulás előtti utolsó pillanatban a budapesti bérlakás ázsioja nagyot nő, s a jó üzlet reménye merész lépésekre sarkallhatja a lakáshivatalokat.

F. P.-né 25 évnél is régebben lakik egy Lenin körúti, tágas, első emeleti, kétszobás, utcára néző lakásban. 1982 óta ő a főbérlő. Kétségtelen, nem a háztulajdonosok álma az ilyen: '82 óta eléggé lecsúszott. Akkor még jó drágán rendbe hozatta ezt a lakást – csempe, fűtőkorszerűsítés, festés, miegymás, igaz, hogy perbe is keveredett az IKV-val a költségmegosztás körül –, de azóta elvált, egyedül maradt kamaszodó fiával, alaposan tönkrement a hajszában, egyre gyatrábban keresett, végül most munka nélkül is maradt. Otthonának színvonalát is már csak félig-meddig tudja tartani: egy szobát a nehéz, féltett bútorokkal kínosan kímél, a másik elég szedett-vedett. Ahogy egyre nehezebben élt, egyre soványabb lett, egyre többet beteg, egyre több vitába bonyolódott a külvilággal. Talán kétségbeesettebben szájalt is, mint ahogy azt a főnökök és hivatalok szeretik. Szociális segínyt is kért, adós is maradt néha a villany-, gázszámlával. Jelenleg is van 6000 Ft díjhátraléka. Alighanem a segélyigény hívta fel a tanácsi gyermekvédelem figyelmét arra, hogy *itt egy gyerek veszélyben forog*. Haladéktalanul intézkedett tehát: veszélyeztetettnek nyilvánította a fiatalabbik F. P.-t.

Ezt az anyja onnan vette észre, hogy 1989 őszén, mikor a gyerek szakmunkásiskolába került az általánosból, behívatta az igazgatót, és tudatta vele, hogy a gyerekeknek kollégiumba kell mennie. Otthon nincs jó helyen. F.-né egyedül maradt, és nem lett tőle boldog. Kevéssé javította kedélyállapotát, mikor megjelent nála az IKV ellenőrizni a rendeltetészerű lakáshasználatot, s megállapította, hogy rendetlenség van, a fürdőszoba beázott. Aztán jött a KÖJÁL is. Jegyzőkönyvet vett fel, s ebben kötelezte F. P.-nét, hogy csináljon rendet,

s távolítsa el a dobozokat, melyek a szobában találhatók. (???) Egyszer-kétszer még ellenőrizték, írtak jegyzőkönyveket, F.-né vitatkozott, fellebbezett, hivatkozott a felső lakóra, akitől beázik, s aki nem hajlandó a drága olasz csempéit feltörni a beázás okának felderítésére, de egyszer csak kapott egy tanácsi papírt, mely szerint lakásbérleti szerződését felmondják, menjen onnan a fenébe. Ha nem megy, perlik és végrehajtják.

Gyanús volt kicsit ez az ügy. A SZETA utánajárt, arra indult, amerre a szimata vitte. Nem kellett hosszan nyomoznia: *a lakást az IKV el akarja adni*. F. P.-né pedig – legalábbis az IKV-fiók főelőadója szerint – nem képez fizetőképes keresletet.

Ennyi a történet.

– Solt –

RÉTEGES TÜNTETÉS

A Parlament körül további demonstrációk is folynak. A SZOT szakszervezetei hétfő (jan. 29.) délutánra nagygyűlésre hívták a dolgozókat: le az árakkal, fel a bérekkel, le a népsanyargató gazdaságpolitikával! A tüntetést támogatta az MSZP, a Szociáldemokrata Párt, sőt az MSZMP is. (A tudósító találkozott pl. *Kemény László* dolgozóval, az ex-MSZMP ex-Pártfőiskolájának ex-rektorhelyettesével, a BAL prominens képviselőjével, a SZOT Iskola tanárával, és hallott egyes demonstrálókat igen lelkesen ordítani, amikor a szónok a népszavazásra herdált százmilliókat sajnálta. A mozgósítottak tehát kétségkívül jelen voltak.) A drámai szimfonikus zene (Wagner?) recsegő hangjainak hullámverése alatt jó harmincezen gyűltek össze. Hogy kik, és kinek a hívására? Hm. Az arányokat a tudósító nem tudja megbecsülni, de tény, hogy *sokakat* elkeseredésük, jövőtől való félelmük hajtott a patinás térre. És *sokan* már-már hivatásos tüntetők, különféle ellenzéki pártok híveiként. A tudósító – meglepetésére – sok szabad demokratával is találkozott.

A hivatásos szakszervezeti szónokokat vegyes érzelmekkel fogadta ez a csak keserűségében egységes tömeg. Talán Moldován János, a Szakszervezeti Ifjúsági Szövetség lendületes szónoka ragadta magával a hallgatóságot. Vele csak az a baj, mint a fent említett SZOT-tanár a tudósító fülébe sugdosta, hogy nem tudni, vannak-e tagjai ennek a Szövetségnek, avagy csupán minapi tanácskozássának 200 küldöttéből áll. *Lovas Erzsébet*et és főleg *Nagy Sándort* – akinek a bátorsága vagy tájékozatlansága előtt le a kalappal, hogy a lépcső tetejére állt – figyelemre méltó, mondhatni szervezett fütty s „*elegünk van*” szavalókórus fogadta, rendezetlenebb „*le a komcsikkal*”, „*téged már eleget hallgattunk*” s hasonló aláfestéssel. Pedig Nagy Sándor – ha kis teremtő lévén csupán fülére hagyatkozó tudósító jól azonosította – még az általános sztrájk frappírozó perspektíváját is megcsillantotta. A többszólamú tömeg és a szónokok leginkább a kormány iránti ellenszenvet kifejező uniszónókban találkoztak.

A grandiózus zenés nyitányhoz képest mintegy aránytalanul gyorsan véget ért a megrendezett előadás. A lépcső emelvényéről egy három nap múlva esedékes újabb tüntetés ígéretével elbocsátották a tömeget, s sürgősen rákapcsoltak a búcsúzenére.

Sokan oszlani kezdtek, alighanem a nagygyűlés szervezőinek szervezettjei, s a semleges báméskodók. Vagy háromezren azonban maradtak. Nézegették az MSZP formás kis szórólapjait, itt-ott rájöttek: „*hát ezek a kommunisták!*” – és dühödten taposták a papírokat. Mélyen, őszintén beleordították elkeseredésüket a térbe. Miért is? „*A komcsik*” miatt, „*mert nem változik semmi*”, mert drágaság van, meg jövedelemadó. Mert ordít ez a zene, és ettől nem halljuk a saját hangunkat. Különösen nehezményezték, amikor – feltehetőleg zenepszichológusok tanácsára a méltóságteljes elvonulás érdekében – gyászindulót kezdett zengeni a doboz! „*Kapsold ki! Kapsold ki!*” – kicsit tanácsalanul kiabálta. A tudósító nem tudta elhessegetni gyanúját, hogy zavarba jönnének, ha tényleg kikapcsolnák. Valakinek mentő ötlete támadt: „*Menjünk a TÉVÉ-hez!*”

Mentünk. A rendőrök, mint jól dresszírozott fiúosztály a tornateremben, sorfallal fejlődtek a kapu előtt, védtek a stratégiai fontosságú objektumot. Mitől is? Kitől is?

A „*ruszkek hazá!*”, „*le a kormányral!*”, „*Németh Miklós, Pozsgay / ötezerből jöjjön ki!*”, a „*gyertek ki!*” zúgott a pár száz torokból összevissza, az emberek izgatottak voltak, de igazából nem akartak semmit. Némí zavar lett úrrá köztünk, mikor egy aufklerista rendőrtiszt szótölcsezen keresztül felkérte a jelenlévőket, hogy követeléseiket írják le, és egy delegáció útján juttassák a TÉVÉ-be. A felajánlott papír nem készült el. Nem voltak megfogalmazható követelések. Egy fiú az élre állt, s szabatosan polgári engedetlenségre szólította fel a jelenlévőket: február 1-jétől ne vegyünk bérletet és jegyet a BKV szerelvényeire. Örültünk neki. Aztán csendben fogyott a nép, vége volt a tüntetésnek.

Tisztelt SZOT! Nem veszélyes játék ez egy kicsit?

S. O.